

De nu påtalade exemplen berör endast en liten del av de olika områden där den nuvarande utformningen av jävsbestämmelserna visat sig otidsenliga och ägnade att skapa misstroende mot många av dem som med objektivitet och ansvar handlägger kommunala ärenden. Enligt vår uppfattning är tidpunkten nu lämplig för att låta utreda om icke det för självstyrelsen borde införas jävsbestämmelser, utarbetade och formulerade med tanke på den kommunala självstyrelsens särart och växlande funktion.

Under hänvisning till vad ovan anförts hemställes, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om en utredning av de för kommunala förtroendemän gällande jävsbestämmelserna.

Stockholm den 24 januari 1963

J.-A. Arvidson

Per Petersson

Nr 266

Av herrar **Arvidson** och **Ringaby**, om *skärpning av vapenförordningens bestämmelser om rätt att inneha luftvapen.*

(Lika lydande med motion nr 316 i Andra kammaren)

Enligt vapenförordningen är luftvapen hänförliga till skjutvapen. Förordningens bestämmelser gäller dock inte för luftvapen i den mån de är avsedda för målskjutning. I realiteten innebär sistnämnda bestämmelse att luftvapen kan förvärfvas och innehas utan tillstånd.

När det gäller bruket av sådana vapen finns dock vissa begränsningar. Enligt allmänna ordningsstadgan får sålunda den som inte fyllt 16 år inte utan polisens tillstånd skjuta utomhus med luftvapen inom stadsplanelagt område i stad, köping och annat samhälle där byggnadslagets bestämmelser för stad gäller. I lokala ordningsstadgar kan dessutom föreskrivas att nämnda bestämmelser skall gälla även inom andra än stadsplanelagda områden. Vårdnadshavare som låter barn under 15 år bruka sådana vapen i strid mot förbudet straffas härför.

Det är sålunda i första hand föräldrarna som har ansvaret för att deras barn inte missbrukar luftvapen. Även om det stora flertalet föräldrar lojalt följer bestämmelserna så förekommer det dock alltför ofta, att barn och

ungdomar får använda sådana vapen. Uppgifter i pressen om att barn blivit allvarligt skadade av skott från luftvapen tyder härpå. Ofta har det varit ögonskador, som förorsakat total blindhet på ett öga. Ändå torde endast ett fåtal av olycksfallen komma till allmänhetens kännedom.

Här nämnda förhållanden tyder på att bestämmelserna måste skärpas i fråga om rätt att inneha luftvapen. Olika vägar kan naturligtvis här beträddas, men enligt vår uppfattning torde den lämpligaste vara att kräva licens för innehav av luftvapen. Bestämmelsen i 1 § sista stycket vapenförordningen att förordningen ej skall gälla beträffande luftbössor och luftpistoler som är avsedda för målskjutning bör sålunda utgå.

Åberopande det anförda hemställes,

att riksdagen för sin del måtte antaga följande förslag till

Förordning

om ändring i vapenförordningen den 10 juni 1949 (nr 340)

Häriigenom förordnas att 1 § vapenförordningen den 10 juni 1949 (nr 340) skall erhålla följande ändrade lydelse

§ 1

Med skjutvapen — — — likartad verkan.

Vad i — — — dylika fickvapen.

Bestämmelserna i denna förordning gälla ej skjutvapen tillverkade före 1860, skjutapparater för slakt, signalgivning, livräddning eller dylikt, startpistoler eller sådana fjäderbössor eller fjäderpistoler, som äro avsedda för målskjutning.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1963.

Stockholm den 24 januari 1963

J.-A. Arvidson

Per-Eric Ringaby